

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1195/2024
24.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Драгана Давиткова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К. бр. 49/23 од 18.01.2024. године и Вишег суда у Врању 2Кж1. бр. 51/24 од 11.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Драгана Давиткова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К. бр. 49/23 од 18.01.2024. године и Вишег суда у Врању 2Кж1. бр. 51/24 од 11.06.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Драгана Давиткова **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици К. бр. 49/23 од 18.01.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које јој је изречена судска опомена. Наведеном пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1. бр. 51/24 од 11.06.2024. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљене АА - адвоката Драгана Давиткова и пуномоћника оштећене – приватне тужиље, адвоката Александра Петковића, те је пресуда Основног суда у Сурдулици К. бр. 49/23 од 18.01.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Драган Давитков, због повреде закона из

члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће на основу члана 423. став 1. Законика о кривичном поступку окривљену АА ослободити од оптужбе да је извршила кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, предлажући да Врховни суд у смислу одредбе члана 465. став 1. ЗКП одлучи и о трошковима кривичног поступка.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, те је без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене одржао седницу већа, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Драгана Давиткова је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене АА - адвокат Драган Давитков као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП коју образлаже наводима да је повређен објективни идентитет оптужбе, јер се чињенични опис наведен у изреци првостепене пресуде у битном разликује од оног наведеног у приватној тужби приватне тужиле, посебно у делу радње извршења кривичног дела, које су јој оптужним актом стављене на терет, наводећи да је првостепени суд у чињенични опис кривичног дела унео чињенице које не садржи приватна кривична тужба, јер је унета радња извршења „ударила је неколико пута рукама – шакама у пределу десне стране чела и лица“. Образлажући повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац сматра да је првостепени суд био дужан да утврди које радње од оних описаних у приватној тужби је окривљена извршила, а не како је првостепени суд супротно од тога поступио, уношењем нових чињеница које су од значаја за утврђивање бића предметног кривичног дела, чиме је изашао ван граница чињеничног основа из оптужбе, описујући на другачији начин радње извршења кривичног дела које приватном тужбом нису стављене на терет, чиме је по мишљењу браниоца окривљене првостепени суд прекорачио оптужбу и учинио наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, коју другостепени Виши суд у Врању у жалбеном поступку није отклонио.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, по оцени Врховног суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљене подразумева измену чињеничног описа дела које је дато у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно

веће криминалне воље окривљене, на који начин се погоршава положај окривљене у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљену АА и на исто кривично дело - лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су, у односу на окривљену, битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе.

У опису радње садржане у диспозитиву оптужног акта - приватне тужбе од 18.04.2023. године наведено је, између осталог, да је окривљена дана 16.07.2022. године око 00,45 часова, у ..., у улици ... у близини Основног суда, при чему је могла да схвати значај свога дела и могла да управља својим поступцима, срела оштећену ББ, изашла из возила којим је управљао ВВ, почела да је чупа за косу, а када је оштећена ББ пала на земљу шутнула је неколико пута ногама на којима је носила ципеле са високим ђоном, у пределу надлактице и рамена леве руке и удаљила се са лица места....., чиме је учинила кривично дело лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ.

Као радња извршења кривичног дела лаке телесне повреде садржана у изреци пресуде наведено је да је окривљена „...почела да је чупа за косу, ударила је неколико пута рукама – шакама у пределу десне стране чела и лица, надлактице и рамена леве руке и удаљила се са лица места,...“, при чему су и у приватној тужни и у изреци пресуде описане идентичне повреде.

По оцени Врховног суда, навођењем у изреци пресуде да је лаку телесну повреду окривљена оштећеној нанела ударањем шаком у пределу десне стране чела и лица, а не ногама, првостепени суд је чињенични опис дела само уподобио са чињеничним стањем утврђеним на основу доказа изведеног у току поступка - налаза и мишљења судског вештака др Богдана Манасијевића, а што је био и овлашћен да учини, не прекорачујући границе оптужног акта.

Дакле, суд се наведеном изменом у изреци пресуде кретао у оквирима оптужног акта, при чему окривљена није оглашена кривом за теже дело, нити за већу криминалну количину, нити степен кривице, односно није оглашена кривом за више криминалних активности и већу криминалну вољу од оне за коју је оптужена, нити је наведена измена извршена на штету окривљене. На изнети начин, окривљена АА није доведена у неповољнији кривичнопроцесни положај.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужни акт заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене

АА - адвоката Драгана Давиткова, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим, образлажући је бранилац наводи да у конкретном случају из свих изведених доказа не произилази закључак суда да је предметне радње, прецизно описане у изреци оспорене првостепене пресуде, предузела окривљена, те полемише са исказом саслушаног сведока ВВ, сведока ГГ, те исказом приватне тужиле који је контрадикторан налазу вештака медицинске струке, изводећи сопствени закључак да радње извршења предметног кривичног дела нису предузете од стране окривљене, нити су предузете на начин како је окривљеној стављено на терет приватном тужбом, нити су исте као битна обележја предметног кривичног дела потврђене изведеним доказима. Сходно наведеном, бранилац окривљене сматра да је Основни суд у Сурдулици поступио супротно одредби члана 16. став 4. и 5. ЗКП, јер радња извршења као битно обележје кривичног дела лака телесна повреда, за које је окривљена осуђена, није потврђена на основу непосредних доказа, нити иста произилази из чињеница које су чврсто и логички повезане и које са потпуном сигурношћу упућују на једини могући закључак, да је окривљена предузела такве радње, већ је у односу на исте остала само сумња да је предузела радњу извршења и тиме учинила кривично дело за које је оптужена.

На описани начин бранилац окривљене, по ставу овога суда, у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП износећи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама и оспоравајући чињеничне закључке суда, а све везано за чињеницу да ли је радњу извршења предузела окривљена и с тим у вези оспорава кривицу окривљене и на својим закључцима заснива став да је нижестепеним одлукама погрешно примењен закон.

Међутим, како члан 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.**

**Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић